

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **R. F.**, zastoupen JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou se sídlem Husova 5, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TREBAG AG AS TRUSTEE OF MUCHA TRUST**, se sídlem Im Hasenacker 32, Schaan, Lichtenštejnské knížectví, zastoupena JUDr. Richardem Pechou, advokátem se sídlem Voršílská 10, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 8 A 3/2016-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2014, č. j. O-502982/D063942/2013/ÚPV, žalovaný k námitkám zúčastněné osoby rozhodl o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „IVAN LENDL: ALFONS MUCHA“. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2015 č. j. O-502982/D76599/2014/ÚPV předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce.

II.

[2] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 A 3/2016-48, zrušil obě správní rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 2. 2022, č. j. 7 As 308/2019-26,

rozsudek městského soudu zrušil. Podle jeho názoru bylo třeba vycházet ze širšího pojetí spotřebitele (laická veřejnost i komerční subjekty). Přihlašované označení obsahuje podle jeho názoru i z vizuálního hlediska (pouze) slovní sdělení s tím, že žádné z obou jmen, a to ani při užití dvojtečky, není natolik dominantní, aby jméno LENDL samo o sobě zapříčinilo vizuální odlišení.

[3] Městský soud poté rozsudkem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 8 A 3/2016-89 žalobu zamítl. Zdůraznil, že pro posouzení zaměnitelnosti (resp. nebezpečí záměny) dvou ochranných známek je důležité posoudit, jak je průměrný spotřebitel pozorný, když určitou službu (či výrobek) poptává. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU zdůraznil, že průměrný spotřebitel je spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, a má být vždy vymezen ve vztahu ke konkrétní kategorii výrobků či služeb. Zabýval se rovněž tím, komu je daná služba (či výrobek) určena. V návaznosti na právní názor Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že adresátem výrobků a služeb je jak široká veřejnost, tak i komerční subjekty. K vymezení relevantního spotřebitele uvedl, že žalovaný postupoval správně, pokud na průměrného spotřebitele nahlížel širěji, než jak učinil městský soud v předchozím řízení. Služby uvedené ve třídě 41 nejsou v dnešní době *apriori* určeny pouze pro komerční subjekty a milovníky umění, a tedy i u výstavní, kulturní a vzdělávací činnosti lze předpokládat tu větší tu menší znalost osoby A. Muchy.

[4] Ke kritériu shodnosti či podobnosti zboží či služeb zdůraznil, že při porovnání výrobků a služeb je nutno vycházet ze znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní. Při hodnocení shodnosti nebo podobnosti proto bral v potaz všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to, zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa. Uzavřel, že se jedná částečně o shodné výrobky a služby a částečně o výrobky a služby vysoce podobné.

[5] K námitce vizuální a fonetické podobnosti uvedl, že dvě označení jsou podobná, pokud jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu (a nikoliv k aktuální faktické produkci vlastníka namítané ochranné známky). Dospěl k závěru o celkové vizuální podobnosti přihlašované ochranné známky se známkami namítanými, a to právě s ohledem na dominantní slovní prvek „MUCHA“ obsažený v přihlašovaném označení, který je shodný se slovním prvkem „MUCHA“ v namítaných známkách. Vizuálně stejně výrazný prvek „LENDL“ nepostačuje k dostatečnému vizuálnímu odlišení od namítaných ochranných známek, stejně jako ostatní prvky přihlašovaného označení. Jedná se primárně o významovou podobnost (i když nižšího stupně) hlavně s ohledem na slávu malíře Alfonse Muchy a jeho věhlas v českém prostředí, a to s ohledem na nedostatečně odlišující další slovní prvky „IVAN LENDL“ a na tendenci spotřebitele uchovat si v paměti nedokonalou vzpomínku na starší označení. Argumenty týkající se sémantické podobnosti následně aplikoval i na fonetickou podobnost – označení jsou si i z fonetického hlediska podobná. Konstatoval celkovou podobnost, i když nižšího stupně, a při aplikaci kompenzačního principu dospěl k závěru o závažné podobnosti označení.

pokračování

III.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost v souladu s § 103 s. ř. s ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se městský soud podle jeho názoru neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 11. 2. 2022, č. j. 7 As 308/2019-25, a to konkrétně vymezením relevantního spotřebitele. V napadeném rozsudku postrádal hlubší úvahy a odůvodnění závěrů ohledně vymezení relevantního spotřebitele ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám. Městský soud se měl omezit na poměrně stručné konstatování, že ve vztahu ke všem přihlašovaným třídám výrobků a služeb je nutné vydefinovat relevantního spotřebitele totožně, přičemž odkázal na jednoznačný právní názor Nejvyššího správního soudu, který se však v napadeném rozsudku nenachází. K tomu městský soud neprovedl o vymezení relevantního spotřebitele (zejm. ve vztahu ke službám ve třídě 41) žádné úvahy. Zdůraznil, že úroveň pozornosti návštěvníků výstav, kulturních a vzdělávacích akcí je zcela jistě možné kategorizovat jako vyšší než průměrnou, neboť tyto služby bezpochyby nespádají do kategorie běžně využívaných služeb. Nadto poukázal na okruh spotřebitelů navštěvujících tyto akce, který je výrazně užší než široká veřejnost a tento zájem pak přináší vyšší orientaci v oblasti těchto služeb a výrazně minimalizuje riziko záměny.

[7] Dále konstatoval, že se neztotožňuje s právním názorem Nejvyššího správního soudu, ačkoliv jej respektuje, a to zejména pokud jde o posouzení sémantického hlediska vymezení průměrného spotřebitele. Právní názor Nejvyššího správního soudu mu jako zástupci ucelené části odkazu Alfonse Muchy, efektivně znemožňuje o tento odkaz dále pečovat a šířit jej. Přístup Nejvyššího správního soudu považoval za zbytečně formalistický a ochránářský. Svým rozsudkem nastavil neakceptovatelné mantinely pro využití slovního prvku „MUCHA“ v rámci známkoprávních registrací stěžovatele, který je nadto podporován vnučkou Alfonse Muchy. Zmínil rovněž rodinné spory dědiců a potenciálních dědiců Alfonse Muchy a nakládání s jeho uměleckým odkazem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu podle jeho názoru nepřímou podporuje osobu vnuka Alfonse Muchy, jehož jednání ohrožuje nejen zájmy a práva stěžovatele, ale i umělecký odkaz umělce. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační

stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V intencích výše uvedeného nelze námitky uplatněné v kasační stížnosti považovat za nepřipustné. Stěžovatel totiž vytýká městskému soudu, že při rozhodování vycházel z právního názoru kasačního soudu, který však Nejvyšší správní soud dle jeho mínění nevyslovil. Pokud by tomu tak bylo, mohlo by být v pořadí druhé rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné, potažmo nerespektovat předchozí závazný názor instančně nadřízeného soudu. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud není názoru, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 2. 2022, č. j. 7 As 308/2019-25. Městský soud se vedle žalobních námitek rovněž řádně vypořádal s argumentací žalovaného uplatněnou jak v řízení o žalobě, tak v napadeném rozhodnutí. I v dalších ohledech postupoval městský soud v mezích právního názoru Nejvyššího správního soudu.

[14] Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že se městský soud neřídil právním názorem vysloveným v bodě 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v uvedeném odstavci s odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 6 A 61/2002-52, konstatoval, že „*pojem „spotřebitel“ je třeba ve známkovém právu vnímat tak, aby zahrnoval co nejširší okruh dotčených osob, neboť nelze odhlížet od smyslu ochranné známky jako takové, která nepochybně představuje jeden z nejúčinnějších prostředků, jak dostat do povědomí co největšího okruhu lidí výrobky či služby daného podnikatele.*“ Městskému soudu vytkl, že považoval za relevantního spotřebitele pouze osobu, která osobnost a dílo Alfonse Muchy zná, přičemž do svých úvah nepromítl, pro které výrobky a služby mělo být přihlašované označení zapsáno a následně posuzováno. Zdůraznil, že u běžných výrobků z papíru či lepenky (třída 16) základní premisa o úzkém okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti neplatí a minimálně ve vztahu k těmto třídám výrobků (i služeb) je třeba vycházet ze širšího vnímání průměrného spotřebitele, jímž může být i laická veřejnost. Poukázal přitom na to, že žalovaný dostatečně vymezil relevantní spotřebitelskou veřejnost, kterou je jak široká laická veřejnost, tak i komerční subjekty. Vyjádřil názor, že průměrný spotřebitel bude dozajista nejen ten, který zavítá např. na výstavu z děl Alfonse Muchy a který je schopen náhledu na jeho umělecké dílo, ale i ten, jehož znalost díla bude omezena pouze na povědomí o významu tohoto umělce s případnou schopností rozeznat autorův specifický výtvarný styl od jiných autorů s vědomím, že jde právě o dílo A. Muchy a zakoupit si právě

pokračování

z tohoto důvodu např. pohlednice či výrobky z lepenky. Zavázal městský soud k úvaze, zda jde v případě spotřebitele kupujícího výrobky z lepenky či pohlednice na straně jedné a vážného zájemce o umělcovo dílo (návštěvníka muzea či výstavy) na straně druhé o homogenní spotřebitelskou veřejnost. Přitom uzavřel, že žalovaný postupoval správně, pokud na průměrného spotřebitele nahlížel širěji, než jak učinil městský soud v předchozím řízení.

[15] Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu městský soud tento dříve vyslovený závěr respektoval. V odstavcích 40 až 42 rozsudku městský soud připustil, že měl při předchozím rozhodování odlišný názor na vymezení spotřebitelské veřejnosti k jednotlivým třídám přihlašovaného označení. Tento názor však v důsledku vázanosti právním názorem nadřízeného soudu změnil. Právní názor kasačního soudu byl při předchozím rozhodování zřetelně vyjádřen a městský soud z něj následně vycházel a byl jím vázán. Proto je relativně obtížné reagovat na poměrně obecnou výhradu stěžovatele, který postrádá „hlubší úvahy“ v rozhodnutí městského soudu ohledně vymezení relevantního spotřebitele ve vztahu k přihlašovaným výrokům i službám. Kasační soud je přesvědčen, že z výše uvedeného shrnutí některých závěrů jeho předchozího rozhodnutí dostatečně zřetelně plyne, že vycházel ze širšího pojetí spotřebitelské veřejnosti a skrze odlišné nazírání na tento předpoklad pak vyvracel jednotlivé argumenty, o které opřel městský soud své v pořadí první rozhodnutí (např. otázku využitelnosti závěrů rozsudku SDEU ve věci *Thomson Life*).

[16] Nezbyývá proto než obecně zopakovat, že nebezpečí záměny existuje mezi dvěma ochrannými známkami tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených (též např. rozsudky ze dne 6. 11. 2014, č. j. 8 As 37/2011-161, nebo ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153, a rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, *Canon*, C-39/97, bod 29, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, bod 17). Základní funkcí ochranné známky totiž je zaručit spotřebiteli nebo koncovému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou tím, že jim umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 2005, *Medion („Thomson Life“)*, C-120/04, bod 23, nebo *Canon*, bod 28). Rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (viz např. rozsudek ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153 nebo rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, *SABEL*, C-251/95, bod 23), a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického.

[17] Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (viz zejména rozsudky Soudního dvora *SABEL*, bod 22, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 18, a rozsudek ze dne 2. 9. 2010, *Calvin Klein Trademark Trust*, C-254/09 P, bod 44). Celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [srov. rozsudek Soudního dvora *Canon*, bod 17, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, *Mast-Jägermeister („VENADO“)*, T-81/03, T-82/03 a T-103/03, bod 74].

[18] Co do rozsahu podstatnou část kasační stížnosti představují úvahy stěžovatele o tom, jaké důsledky budou mít vydaná soudní rozhodnutí (a předtím žalobou napadené rozhodnutí žalovaného) pro další péči stěžovatele o odkaz Alfonse Muchy a hodnocení soudních rozhodnutí (především předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu) ve vztahu k tomuto cíli. Zde již kasační stížnost explicitně neobsahuje kasační námitky o jejichž důvodnosti či nedůvodnosti by mohl Nejvyšší správní soud uvážit. Stěžovatel si je této skutečnosti vědom, proto také tyto uvozuje jako „další poznámky nad rámec kasační stížnosti.“ Přesto považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že si některých souvislostí (uvedených především v bodě 6.2 kasační stížnosti) byl při předchozím rozhodování vědom. Odkázat lze především na odst. 39 předchozího rozsudku kasačního soudu, byť tam uvedené výslovné řešení situace stěžovatele nepřináší, avšak s ohledem na pravomoc správních soudů podle přesvědčení kasačního soudu ani přinést nemůže.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2023

David Hipšr
předseda senátu